

תת"ע 10651/05/13 - מדינת ישראל נגד שימול ניר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10651-05-13 מדינת ישראל נ' שימול ניר
תיק חיצוני: 90501318555

בפני	כבוד השופט דן סעדון
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	שימול ניר
<u>החלטה</u>	

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם.

1. לנאשם נרשמה הזמנה לדין שעניינה נהיגה במהירות העולה על המותר. ביום 1 יולי 2013 התקיים משפטו של הנאשם ומשזה לא התייצב - נשפט בהיעדרו.

2. ביום 2.5.16 - כשלוש שנים לאחר מתן פסק הדין - עותר הנאשם לבטל את פסק הדין מן הטעם שלא נמסרה לידי הזמנה כדין. עוד טוען הנאשם - ומביא תצהיר לחיזוק טענתו - כי אדם אחר ולא הוא נהג לכאורה ברכב בעת העבירה כך שמבין השיטין נטענת גם הטענה כי הותרת פסק הדין בעינו תגרום לנאשם עיוות דין.

3. התביעה מסכימה, לפנים משורת הדין, לביטול גזר הדין בלבד וקביעת התיק לטיעונים לעונש.

דין

4. לאחר עיון הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל חרף האיחור המשמעותי בהגשתה ואפרט: הדיון בעניינו של הנאשם התקיים ביום 1 יולי 2013. לא ניתן למצוא בתיק האלקטרוני אישור מסירה כדין לנאשם והתביעה לא הציגה אישור מסירה כזה. לבקשת הנאשם צורף אישור מסירה אשר חזר "לא נדרש" ולפי האמור בבקשה אינו מהווה הזמנה כדין לנאשם. זאת ועוד: מן האמור בבקשה ונספחיה עולה כי לכאורה הנאשם לא היה מי שנהג ברכב בעת העבירה כך שהותרת פסק הדין בעינו תסב לו עיוות דין ללא ספק. לכאורה ניתן היה לחתום כאן את הדיון שכן מתקיימים במקרה זה שני הטעמים החלופיים לביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם.

אלא מאי? סעיף 240 (ב) לחוק סדר הדין הפלילי (להלן: "החוק") קובע כי על "פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט)". סעיף 130 (ח) קובע: "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין

אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".

במלים אחרות, החוק מגביל את סמכות בית המשפט לדון בבקשה לכזו המוגשת תוך 30 יום מהמצאת פסק הדין לנאשם או לאחר תקופה ממושכת יותר אם הוגשה הבקשה בהסכמת תובע. במקרה והבקשה מוגשת לאחר חלוף 30 יום מהמצאת פסק הדין וללא הסכמת תובע יוצא כי לכאורה לא ניתן לדון בבקשה ולבטל את פסק הדין גם אם מצא בית המשפט טעמים המצדיקים זאת בגוף הבקשה.

במקרה זה, עולה מעיון בתיק האלקטרוני כי פסק הדין נמסר לנאשם או לבן משפחה ביום 1.7.13. בקשה זו הוגשה לאחר כשלוש שנים מאותו יום וללא הסבר מניח את הדעת לאיחור הרב בהגשת הבקשה.

6. יוצא לכאורה מן האמור כי דין הבקשה להידחות שכן טעם מוצדק לביטול פסק הדין אינו מקנה כשלעצמו טעם לדון בבקשה המוגשת לאחר חלוף 30 יום ממועד המצאת פסק הדין לנאשם. במקרה זה רווח והצלה עומד לו לנאשם ממקום אחר: התובע, בתגובתו הסכים, לפנים משורת הדין, לביטול גזר הדין בלבד אך לא פסק הדין. משמע, לטעמי ניתן לראות בהסכמה כזו כהסכמה להאריך לנאשם את המועד להגיש את הבקשה ותגובה לגופה של הבקשה (ביטול גזר הדין תוך הותרת הכרעת הדין בעינה). ברור כי בית המשפט בדונו בבקשה לעיצומה אינו כבול לעמדת התביעה אך מעמדת התביעה המבקשת לדון בפסק הדין לגופו ולבטל אך את גזר הדין ולא את הכרעת הדין ניתן לגזור הסכמה משתמעת להגשת הבקשה ולקיום דיון ענייני בה גם לאחר חלוף 3 שנים ממועד מתן גזר הדין.

7. בהיעדר אישור מסירה כדין לנאשם ונוכח הטענה המגובה במסמכים לפיה הותרת פסק הדין תסב לנאשם עיוות דין יש לקבל את הבקשה ולבטל את פסק הדין, חרף חלוף כ-3 שנים ממועד המצאתו לנאשם. אני קובע את התיק להקראה ליום 17.7.16 שעה 08.30.

המזכירות תעביר עותק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ו, 19 מאי 2016, בהעדר הצדדים.